

Η μειλίχια κτηνωδία

του ΔΗΜΗΤΡΗ Α. ΣΕΒΑΣΤΑΚΗ*

Η επιθετική διεύρυνση της δυστυχίας και της απώλειας έχει κάνει κάθε υποχώρηση εργασιακού δικαιώματος να μοιάζει με αδιάφορη λεπτομέρεια.

Κανένα σύνολο. Μόνο θραύσματα. «Έχω πληγεί προσωπικά τόσο πολύ, που τα ποικίλα διεκδικητικά αιτήματα των διαφόρων με αφήνουν αδιάφορο ή και με ενοχλούν». Ναι. Οι συμβασιούχοι, οι μεταφορείς, οι δάσκαλοι, οι καθηγητές, τα πανεπιστήμια, οι εργαζόμενοι ιδιωτικά ή δημόσια, οι αγρότες, οι οικοδόμοι, οι μικροί κλειστοί έμποροι, όλα είναι διαλυμένες υποδιαίρέσεις του κοινωνικού σώματος.

Αυτή η αποσύνθεση του ιστού, η έκπληκτη εξάλειψη της αλληλεγγύης, η χαιρεκακία ή η ένταση στις διαπροσωπικές σχέσεις, η διάχυση μιας ασύλληπτης πολύπλευρης βίας (που απλώς την εξιλεώνει το κοινό έγκλημα) είναι σκοτεινές πολιτιστικές παράμετροι που διευρύνονται.

Έχουν αλλάξει όλα λοιπόν; Σίγουρα έχουν κερδηθεί η σκοτεινιά και η μελαγχολία. Είμαστε η γενιά των ανάξιων που παραλάβαμε την Ελλάδα των πατεράδων μας, την οικοδομική Ελλάδα που δούλευε κι έστελνε τον Παναθηναϊκό στο Γουέμπλεϊ, που αγόραζε μαζικά τα μολυβί, ελληνικής συναρμολόγησης, σεντάν και παραδίδουμε μια χαμένη Ελλάδα, αζήτητη, με απούλητα διαμερίσματα, κλέφτρα και με πέντε γκολ στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις.

Ωραία και στρογγυλή μυθολογική κατασκευή πλασμένη όχι για να διορθωθούν η δανειακή λύσσα και η καταναλωτική βλακεία, όχι για να αλλάξουν τα πατροπαράδοτα ελαττώματα του «πολιτικού μέσου» και του «κατ'εξαίρεση διορισμού», όχι για να μειωθεί η πολιτική δύναμη του μιζαδόρου και του παράσιτου, αλλά για να υποσταλεί το ελάχιστο απόθεμα ορθολογισμού και λογικής: η αξιοπρέπεια. Η πιο λογική και αποδοτική συλλογική αρετή, η αξιοπρέπεια, η απόφαση να επιμείνεις, η απόφαση δηλαδή να αγαπήσεις, να αντέξεις, να νοήσεις τον εαυτό σου ως μια υποσύνολη -ακέραια όμως- ποιότητα, αποτελεί τον κεντρικότερο εχθρό της μιντιακής φιλολογίας που μεγαλουργεί.

Άλλωστε η πολιτική ελίτ (η άλλη και πιο βδελυρή μιντιακή πλευρά) αυτό διδάσκει: καμιά ευθύνη, καμιά ευθύτητα. Ένας «άλλος» φταίει πάντα, ένας τεράστιος και πολλαπλασιαζόμενος -κατά Κηλαηδόνη- «Χατζηπετρής», που χρεώθηκε, προπούλησε την κόρη του, αφάνισε το κόπο του πατέρα του.

Αυτή τη χαμηλή ματιά, την ευθυνοφοβία, την πρωτόγονη νίκη του παρόντος δίδαξε η πολιτική σκηνή αφού και η ίδια έτσι μεγάλωσε. Παιδιά πολιτικών οικογενειών «κληρονομικώ δικαίω» εγκαταστάθηκαν στα γραφεία των γονιών τους και κάθισαν. Τελεία. Τίποτα άλλο. Ένα τεράστιο καθιστό, νωθρό πάνω στα παχουλά αυτονόητα. Αυτό ονομάστηκε Ελλάδα.

Όμως αυτό το πονηρό τέλος, που περιγράφω, φαίνεται ότι δεν αρκεί. Οι οικονομολόγοι υπόρρητα ή ευθαρσώς λένε κάτι απλό και ιλιγγιώδες: Είτε βγάλεις τα χρήματα που προβλέπουν οι φάσεις του Μνημονίου είτε αναδιαπραγματευτείς είτε τοκιστείς κι άλλο, το χρέος δεν θα το αποπληρώσεις.

Ποτέ των ποτών. Γιατί αυτό που σου ζητάνε, αυτό που χρωστάς, είναι κάτι άλλο, βαθύτερο, πιο απόλυτο και μη μετρήσιμο. Ζητάνε την ενδοτικότητα, τη δουλεία, την τρομαγμένη παραδοχή. Ναι σε όλα, ένα τραυλό «ναι», ένα ανυποχώρητο «ναι», ένα «ναι» που να μη δέχεται απλώς, αλλά να συντρίβει.

Και τα αστόχαστα και εγωτικά παλαιοσυνδικαλιστικά «όχι», πάλι «ναι» είναι. Η κάθε κάστα που διαμόρφωσε τα συμφέροντά της εναντίον κάθε συλλογικού συμφέροντος, πάλι το «ναι» εκφράζει. Η κάθε κομματική ιδιοτέλεια πάλι το «ναι» στοιχειοθετεί. Μια πιεστική περικύκλωση από αποδοχές, από χωρίς όρους και στοχασμό υποχωρήσεις. Γι' αυτό και αυτή η σιωπή.

Γι' αυτό η ακατανόητη αποδοχή ενός αντιοικονομικού και αντιπολιτιστικού και παχύρρευστου εξωκοινοβουλευτικού πραξικοπήματος. Η μεταμοντέρνα, αντιδημοκρατική δημοκρατία κροταλίζει μιλίχια την κτηνωδία...

* Ζωγράφος, επ. καθηγητής Αρχιτεκτόνων ΕΜΠ

20-10-2010

[ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ](#)